

עֵקֵידַת הָאָב

דביר חרד

סוג דם מיוחד? יש לנו זהה!	הכל, כל דבר,	אני רוצה אבא רגיל.
תנו לו את שלי! תקחו ממני!	רק שיהיה מאושר.	אבא שלי לא רואה, עיוור.
איך לי מה לחיות בלי שהוא איתי!		לא שם לב לנעשה סביבו – רק מריח ושומע.
	בוט	חברים שלי צוחקים עליו,
הדם הועבר מהאב אל הבן,		ואני מגן.
מחיה וממית כל אחד על פי כן.	מישהו נפל? ארוץ לבדוק למעלה.	אני רוצה אבא רגיל.
הצינורות מעבירה מדמו אל בנו,	בן? בן? צעקתי בקול.	צוחקים על ההליכה המצחיקה שלו,
מחייה את זרעו בעבורו.	בן? בן? אולי הוא נפל?	על המקל,
	בן שלי? אהובי? איה אתה?	על המשקפי שמש,
אני אוהב אותך בן!	קפצתי מקומה 8 כי נמאס לי מהחיים האלה.	עליו.
אהבת האב אל הבן מוכחת בהקרבת עצמו,	בגלל אבא שלי, בגללו.	על אבא שלי.
ולא בהקרבת בנו.	לא נמאס לי מאבא שלי,	אני רוצה אבא רגיל.
לאחר כמה רגעים האב נדם,	אבא – לא נמאס לי ממך.	נמאס לי להגן עליו, הוא צריך להגן עליו.
אך הבן, הבן קם.	נמאס לי מהחיים שנגרמו לי בגללך.	נמאס לי לדאוג לו, כשהוא לא יכול לדאוג לי.
אבא! אבא!	לא מאשים אותך,	הוא לא רואה בכלל מה אני עושה.
בכה הבן	אך חיי לא שווים שאחיה,	הוא מעולם לא ראה את פני, פני בע.
ובסופו של דבר הוסיף:	והם מסתיימים בעוד שנה.	נמאס לי.
		נמאס.
אבא, סליחה!	האב בכה בעיניים ללא אישונים,	אני רוצה אבא רגיל.
	עיניים שמביטים לכל הכיוונים,	
ובכה ובכה.	בוכה ובוכה ולא רואה לאן הוא הולך,	כמה אני אוהב את הבן שלי.
תודה לך, אבא.	כאב טרוף אוכל את דעתו והוא דועך.	כמה אני שמח שיש לי אותו.
תודה!		בלעדיו אין לי ולו דבר בחיים,
	בני! בני!	בלעדיו כולם יהיו אליי רעים.
ובכה ובכה ללא הפסקה.	הוא איבד דם? תנו לו מהר!	אני אוהב את הבן שלי.
		הייתי עושה הכל כדי שיהיה מאושר.